Third episode: Aegeus arrives on his way back from Delphi. He sympathises with Medea's plight and offers her safe haven in Athens. Medea announces her plans to kill Creon's wife and her own children.

Αἰγεύς	Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
	κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.
Μήδεια	ὦ χαῖρε καὶ σύ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
	Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
Αἰγεύς	Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
Μήδεια	τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης;
Αἰγεύς	παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
Μήδεια	πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
Αἰγεύς	ἄπαιδές ἐσμεν δαίμονός τινος τύχῃ.
Μήδεια	δάμαρτος οὔσης ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
Αἰγεύς	οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
Μήδεια	τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
Αἰγεύς	σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
Μήδεια	θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
Αἰγεύς	μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
Μήδεια	τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
Αἰγεύς	ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα...
Μήδεια	πρὶν ἂν τί δράσῃς ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
Αἰγεύς	πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
Μήδεια	σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
Αἰγεύς	Πιτθεύς τις ἔστι, γῆς ἄναξ Τροζηνίας.
Μήδεια	παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος, εὐσεβέστατος.
Αἰγεύς	τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
Μήδεια	σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
Αἰγεύς	κἀμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.
Μήδεια	ἀλλ' εὐτυχοίης καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
Αἰγεύς	τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
Μήδεια	Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.
Αἰγεύς	τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
Μήδεια	ἀδικεῖ μ' Ἰάσων οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
Αἰγεύς	τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
Μήδεια	γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
Αἰγεύς	οὔ που τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;

Μήδεια	σάφ’ ἴσθ’· ἄτιμοι δ’ ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.
Αἰγεύς	πότερον ἐρασθεὶς ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
Μήδεια	μέγαν γ’ ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
Αἰγεύς	ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
Μήδεια	ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
Αἰγεύς	δίδωσι δ’ αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
Μήδεια	Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
Αἰγεύς	συγγνωστὰ μέντἄρ’ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
Μήδεια	ὄλωλα· καὶ πρός γ’ ἐξελαύνομαι χθονός.
Αἰγεύς	πρὸς τοῦ; τόδ’ ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
Μήδεια	Κρέων μ’ ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
Αἰγεύς	ἐᾷ δ’ Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ’ ἐπῄνεσα.
Μήδεια	λόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται. ἀλλ’ ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος γονάτων τε τῶν σῶν ἱκεσία τε γίγνομαι, οἴκτιρον οἴκτιρόν με τὴν δυσδαίμονα καὶ μή μ’ ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς, δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον. οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος γένοιτο παίδων καὐτὸς ὄλβιος θάνοις. εὕρημα δ’ οὐκ οἶσθ’ οἷον ηὕρηκας τόδε· παύσω γέ σ’ ὄντ’ ἄπαιδα καὶ παίδων γονὰς σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ’ οἶδα φάρμακα.
Αἰγεύς	πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν, γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν, ἔπειτα παίδων ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς· ἐς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ. οὕτω δ’ ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα, πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν. [τοσόνδε μέντοι σοι προσημαίνω, γύναι· ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ’ ἄγειν βουλήσομαι,] 726 ἐκ τῆσδε δ’ αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα· 729 αὐτὴ δ’ ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους, 727 μενεῖς ἄσυλος κοὔ σε μὴ μεθῶ τινι. 728 ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
Μήδεια	ἔσται τάδ’· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι

τούτων, ἔχοιμ’ ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
Αἰγεύς μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
Μήδεια πέποιθα· Πελίου δ’ ἐχθρός ἐστί μοι δόμος
Κρέων τε. τούτοις δ’ ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ’ ἂν ἐκ γαίας ἐμέ·
λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἀνώμοτος
φίλος γένοι’ ἂν κἀπικηρυκεύμασιν
τάχ’ ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
τοῖς δ’ ὄλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός.
Αἰγεύς πολλὴν ἔδειξας ἐν λόγοις προμηθίαν·
ἀλλ’, εἰ δοκεῖ σοι, δρᾶν τάδ’ οὐκ ἀφίσταμαι.
ἐμοί τε γὰρ τάδ’ ἐστὶν ἀσφαλέστερα,
σκῆψίν τιν’ ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
τὸ σόν τ’ ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.
Μήδεια ὄμνυ πέδον Γῆς πατέρα θ’ Ἥλιον πατρὸς
τοὐμοῦ θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
Αἰγεύς τί χρῆμα δράσειν ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
Μήδεια μήτ’ αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ’ ἐκβαλεῖν ποτε,
μήτ’, ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
Αἰγεύς ὄμνυμι Γαῖαν Ἡλίου θ’ ἁγνὸν σέλας
θεούς τε πάντας ἐμμενεῖν ἅ σου κλύω.
Μήδεια ἀρκεῖ· τί δ’ ὅρκῳ τῷδε μὴ ’μμένων πάθοις;
Αἰγεύς ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
Μήδεια χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ’ ἀφίξομαι,
πράξασ’ ἃ μέλλω καὶ τυχοῦσ’ ἃ βούλομαι.
Χορός ἀλλά σ’ ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
πελάσειε δόμοις ὧν τ’ ἐπίνοιαν
σπεύδεις κατέχων πράξειας, ἐπεὶ
γενναῖος ἀνήρ,
Αἰγεῦ, παρ’ ἐμοὶ δεδόκησαι.
Μήδεια ὦ Ζεῦ Δίκη τε Ζηνὸς Ἡλίου τε φῶς,
νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
γενησόμεσθα κεὶς ὁδὸν βεβήκαμεν,
νῦν ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τείσειν δίκην.

οὗτος γὰρ ἁνὴρ ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν Ἰάσονα
ἐς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταὐτὰ καὶ καλῶς γαμεῖ
γάμους τυράννων οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,
καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς ἐγνωσμένα.
παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
οὐχ ὡς λιποῦσ' ἂν πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα,
λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον·
κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
κακῶς ὀλεῖται πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
τἄμ'· οὔτις ἔστιν ὅστις ἐξαιρήσεται·
δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος
ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
φεύγουσα καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
[ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτε μοι πατρὶς
οὔτ' οἶκος ἔστιν οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.]
ἡμάρτανον τόθ' ἡνίκ' ἐξελίμπανον
δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τείσει δίκην.
οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε

ζῶντας τὸ λοιπὸν οὔτε τῆς νεοζύγου
νύμφης τεκνώσει παῖδ’, ἐπεὶ κακὴν κακῶς
θανεῖν σφ’ ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω
μηδ’ ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
βαρεῖαν ἐχθροῖς καὶ φίλοισιν εὐμενῆ·
τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
Χορός ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ’ ἐκοίνωσας λόγον,
σέ τ’ ὠφελεῖν θέλουσα καὶ νόμοις βροτῶν
ξυλλαμβάνουσα δρᾶν σ’ ἀπεννέπω τάδε.
Μήδεια οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ’ ἐστί, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγώ, κακῶς.
Χορός ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;
Μήδεια οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
Χορός σὺ δ’ ἂν γένοιό γ’ ἀθλιωτάτη γυνή.
Μήδεια ἴτω· περισσοὶ πάντες οὑν μέσῳ λόγοι.
ἀλλ’ εἶα χώρει καὶ κόμιζ’ Ἰάσονα
ἐς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα
λέξῃς δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις γυνή τ’ ἔφυς.

Euripides Medea 663-823